

Arrest

nr. 74 267 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X- X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 september 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. MEULEMANS, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 4 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 5 augustus 2010 een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 2 december 2010 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Verzoekers dienden op 10 juni 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 11 augustus 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn van Armeense origine, afkomstig uit Nor-Hachen, Armenië. U woonde er met uw echtgenote T.(...) A.(...) (6.665.991) en uw moeder T.(...) A.(...) (6.665.987). U deed in 1993-1994 uw dienstplicht in Nagorno-Karabakh. In 2000 werd u opnieuw opgeroepen door het militair commissariaat van Eghvard voor een bijkomende legerdienst van drie maanden aan de frontlinies. Door het betalen van een som geld kon u hieraan ontkomen. De volgende jaren werd u telkens opnieuw opgeroepen. U betaalde telkens tussen de drie- en vijfhonderd dollar om niet naar het front te moeten. In mei 2010 werd u opnieuw opgeroepen. Dit maal vond u dat de maat vol was en u weigerde te betalen. Er ontstond een woordenwisseling met de militairen op het militair commissariaat en u dreigde ermee een klacht in te dienen. Hierbij zei u, hoewel dit niet waar was, dat u alles had opgenomen als bewijs. Eind mei werd u tijdens uw werk gearresteerd door twee personen in militair uniform. U werd naar een kelder van het militair commissariaat gebracht. Drie dagen lang werd u er mishandeld opdat u de vermeende opname zou afgeven. U verloor het bewustzijn en kwam terug bij in het ziekenhuis van Erebuni, Yerevan. Daar werd u drie dagen lang verzorgd. U contacteerde uw vrienden, die u in het ziekenhuis kwamen ophalen. Zij brachten u naar uw oom in Artashat. Daar belde u uw vrouw om haar te zeggen dat zij, de kinderen en uw moeder ook naar Artashat moesten komen. Van uw vrouw vernam u dat zij lastiggevallen was in de periode dat u in het ziekenhuis lag. Jullie keerden niet terug naar huis en besloten Armenië te verlaten. Jullie vertrokken op 3 augustus 2010 vanuit Yerevan met het vliegtuig via Riga, Letland, naar Parijs. Van daaruit werden jullie met een auto naar België gebracht. U vroeg een eerste keer asiel aan op 5 augustus 2010. Deze asielaanvraag werd afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, dewelke aan u werd betekend op 2 december 2010. U ging hiertegen niet in beroep maar verliet evenmin het land. Op 10 juni 2011 vroeg u een tweede maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van langdurige problemen met het militair commissariaat in Eghvard. U werd elk jaar opgeroepen om een bijkomende legerdienst van drie maanden te vervullen. Tegen betaling kon u dit steeds voorkomen. Echter, nadat u aan had gegeven niet langer te willen betalen en ermee gedreigd had de corrupte praktijken aan te klagen, kreeg u ernstige problemen. (CGVS d.d.02/08/2011, p.7-8, 9, 11) U vreest bij een eventuele terugkeer naar Armenië alsnog naar de fontlinies gestuurd te worden en er om te komen. (CGVS, p.7) Er werden verschillende ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van u, uw echtgenote en uw moeder alsook ernstige inconsistenties in de verklaringen van uw echtgenote. Vooreerst werd een tegenstrijdigheid vastgesteld in uw verklaringen en deze van uw moeder betreffende het begin van uw problemen. U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u na uw dienstplicht in 1993-1994 voor het eerst opnieuw opgeroepen werd in 2000. U verklaarde hierbij uitdrukkelijk dat u tot dan, i.e. een periode van ongeveer zes jaar, met rust was gelaten. (CGVS, p.8) Uw moeder daarentegen verklaarde dat u al sinds 1995 opnieuw opgeroepen werd en telkens betaalde om niet te moeten vertrekken. (T.(...) Anah.(...) – CGVS, p.5) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde zij dat u zich niet veel meer herinnert. (T.(...) Anah.(...) – CGVS, p.6) Dit kan geenszins volstaan als verklaring. Vooreerst legt u geen medisch attest neer dat dergelijke ernstige geheugenproblemen staat. Bovendien maakte u toen u naar het begin van uw problemen gevraagd werd, zelf geen enkele melding van geheugenproblemen. Bovendien weken ook de verklaringen van uw echtgenote af van de uwe op dit punt. Hoewel u verklaarde dat zij op de hoogte was dat u sinds 2000 opgeroepen werd door het leger (CGVS, p.9), verklaarde zij in eerste instantie dat u voor 24 mei 2010 mogelijk reeds een jaar oproepingen kreeg van het leger. (T.(...) A.(...) – CGVS, p.8) Geconfronteerd met uw verklaringen ter zake, stelde zij plots dat u wel jaarlijks werd opgeroepen door middel van een convocatie. Zij kon echter nog steeds niet zeggen sinds wanneer u dan werd opgeroepen. (T.(...) A.(...) – CGVS, p.12) Dit kan dan ook geenszins volstaan als verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Voorts werden ernstige tegenstrijdigheden tussen u en uw echtgenote vastgesteld betreffende het verloop van de door u gekende problemen. U verklaarde dat u sinds 2000 één maal per jaar, in mei, werd opgeroepen. Uw vrouw zou hiervan op de hoogte zijn geweest omdat zij soms convocaties zag. (CGVS, p.9) In mei 2010 zou u opnieuw geconvoceerd zijn. Dit maal zou u echter geweigerd hebben te betalen omdat de maat vol was. U zou na de convocatie naar het militair commissariaat gegaan zijn en een woordenwisseling hebben gehad. Enkele dagen nadien zou u gearresteerd zijn. (CGVS, p.9, 10, 11) Uw echtgenote verklaarde echter in eerste instantie dat u nadat u opgeroepen was op 24 mei 2010, dezelfde maand nog meerdere keren naar het militair commissariaat bent geweest om geld te betalen opdat u niet naar

het front zou moeten. (T.(...) A.(...) – CGVS, p.9) Zij verklaarde daarenboven nooit eerder convocaties (op uw naam) te hebben gezien. (T.(...) A.(...) – CGVS, p.9, 12) Geconfronteerd met de laatste tegenstrijdigheid bleef uw echtgenote erbij dat zij slechts één convocatie heeft gezien, T.(...) A.(...) – CGVS, p.13) hetgeen de tegenstrijdigheid niet verklaart. Gewezen op uw verklaring als zou u in mei 2010 niet betaald hebben en op de vaststelling dat u nergens melding maakte dat u meer dan één keer op het militair commissariaat zou zijn geweest in mei 2010, slaagde uw echtgenote er geenszins in om een verklaring te bieden voor de sterk uiteenlopende versies van de feiten. Ook deze tegenstrijdigheid werd bijgevolg niet opgeheven. Ook met betrekking tot uw hospitalisatie na uw arrestatie werden verscheidene tegenstrijdheden vastgesteld in uw verklaringen en deze van uw vrouw en moeder. Zo verklaarde u dat u uw echtgenote pas een eerste keer belde na uw arrestatie toen u reeds in Artashat was aangekomen. U stelde dat het niet nodig was om uw echtgenote eerder te bellen. (CGVS, p.12-13) Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat u haar wel had gebeld vanuit het ziekenhuis. (T.(...) A.(...) – CGVS, p.10) Hiermee geconfronteerd, bleef uw echtgenote bij haar verklaringen (T.(...) A.(...) – CGVS, p.13), hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheid niet verklaart. Daarenboven verklaarde uw echtgenote dat u in het ziekenhuis bewaakt werd. Dit zou zij van u en uw vrienden vernomen hebben. (T.(...) A.(...) – CGVS, p.10) U stelde echter dat u niet bewaakt werd. (CGVS, p.12) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw echtgenote dat de militaire politie geregeld in het ziekenhuis langs kwam. (T.(...) A.(...) – CGVS, p.13) Dit kan niet volstaan als verklaring. Het is geenszins aannemelijk dat u hiervan geen enkele melding zou maken indien dit effectief het geval was geweest. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat u stelde dat u geen bezoek had gekregen in het ziekenhuis. (CGVS, p.11) Daarnaast verklaarde u niet te weten wie u naar het ziekenhuis had gebracht. (CGVS, p.11, 12) Uw moeder daarentegen stelde dat de politie u naar het ziekenhuis had gebracht. Zij vertelde hierbij dat u dit gezegd had. (T.(...) Anah.(...) – CGVS, p.7) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verduidelijkte zij dat u in het ziekenhuis bij bewustzijn was gekomen en dat u toen agenten had gezien. Bovendien zou ook het ziekenhuispersoneel dit tegen u verteld hebben. (T.(...) Anah.(...) – CGVS, p.7) Dit volstaat geenszins als verklaring. Vooreerst is het niet aannemelijk dat u dergelijke feiten zelf niet zou vermelden indien ze werkelijk gebeurd zouden zijn. Bovendien verklaarde u zelf dat de verpleegsters u hadden gezegd dat ze niet wisten wie u had gebracht (CGVS, p.12), hetgeen de verklaring van uw moeder verder ondermijnt. Verder verklaarde u dat u drie dagen in een ziekenhuis in Erebuni (in Yerevan) was opgenomen. (CGVS, p.11) Uw moeder daarentegen stelde dat u was opgenomen in het ziekenhuis in Eghvard. (T.(...) Anah.(...) – CGVS, p.6) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde uw moeder dat u eerst drie dagen in het ziekenhuis in Egvard had gelegen, daarna door uw vrienden voor doktersadvies naar Erebuni was gebracht en ten slotte naar uw oom in Artashat was gebracht. (T.(...) Anahit – CGVS, p.6) Dit kan geenszins beschouwd worden als een verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Immers, u noch uw vrouw hebben op enig moment verteld dat u in Eghvard was opgenomen en daarna naar een ander ziekenhuis was gebracht voor doktersadvies. Het is niet aannemelijk te noemen dat zowel u als uw echtgenote dit niet zouden hebben verteld indien de feiten werkelijk gebeurd zouden zijn. Ten slotte werd nog een tegenstrijdigheid vastgesteld omtrent jullie verblijf in Artashat. U stelde dat u er zelf naar de dokter ging en dat er geen dokter naar het huis van uw oom kwam om u te verzorgen. (CGVS, p.15) Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat u niet in staat was om zelf naar de dokter te gaan en dat hij u dus kwam opzoeken. (T.(...) A.(...) – CGVS, p.11) Hiermee geconfronteerd, bleef uw echtgenote bij haar versie van de feiten (T.(...) A.(...) – CGVS, p.13), hetgeen de tegenstrijdigheid niet opheft. Bovenstaande tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, met name het begin en de duur van uw problemen, het verloop van de feiten in mei 2010 en de nasleep van uw arrestatie die maand, dewelke de aanleiding vormde voor uw vertrek. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnd. Bijgevolg kan niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw geboorteakte, rijbewijs en huwelijksakte bevatten enkele gegevens betreffende uw identiteit en burgerlijke staat, hetgeen niet door mij in twijfel getrokken wordt. Uw militair boekje toont aan dat u uw legerdienst hebt gedaan in 1993-1994, maar bevat geen gegevens die de door u aangehaalde vervolgingsfeiten uitgaande van het militair commissariaat aantonen. De geboorteakte van uw vrouw bevat enkel identiteitsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. Dit geldt eveneens voor de geboorteaktes van uw kinderen en voor de geboorteakte, huwelijksakte en pensioenboekje van uw moeder. De overlijdensakte van uw vader toont enkel aan dat hij in 1991 is overleden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn van Armeense origine, afkomstig uit Nor-Hachen, Armenië. U woonde er met uw echtgenoot T.(...) E.(...) (6.665.991) en uw schoonmoeder T.(...) A.(...) (6.665.987). In 1993-1994 deed uw man zijn dienstplicht in Nagorno-Karabakh. Hij liep hierbij een psychisch trauma op. In mei 2010 kwam een familielid van uw man die op het militair commissariaat werkt naar jullie huis met een convocatie voor uw man. Omdat uw man niet thuis was, kon hij deze convocatie niet afgeven. Hij vertelde u evenwel dat uw man opnieuw opgeroepen werd door het leger en dat hij zich moest aanmelden. Uw man ging hierna enkele keren naar het militair commissariaat. Enkele keren betaalde hij een som geld opdat hij niet zou moeten vertrekken naar het front. Uiteindelijk vond uw man dat de maat vol was en hij weigerde te betalen. Niet lang daarna werd uw man tijdens zijn werk gearresteerd door twee personen in militair uniform. Hij werd gedurende drie dagen in een kelder vastgehouden en mishandeld opdat hij een opname –uw man had bedreigd een klacht in te dienen tegen de militairen en had hierbij gezegd dat hij een opname had als bewijs, hoewel dit niet zo was – zou afgeven. Uiteindelijk belandde uw man in een ziekenhuis in Yerevan, waar hij drie dagen verzorgd werd. Uw man belde u vanuit het ziekenhuis. U vernam dat hij er bewaakt werd. In de periode dat uw man in het ziekenhuis lag, werd u op straat beledigd en werd u gevraagd waar de opname was. Met de hulp van zijn vrienden kon hij het ziekenhuis verlaten en werd hij naar familie in Artashat gebracht. Ook u, de kinderen en uw schoonmoeder vertrokken naar Artashat. Jullie keerden niet terug naar huis en besloten Armenië te verlaten. Jullie vertrokken op 3 augustus 2010 vanuit Yerevan met het vliegtuig via Riga, Letland, naar Parijs. Van daaruit werden jullie met een auto naar België gebracht. U vroeg een eerste keer asiel aan op 5 augustus 2010. Deze asielaanvraag werd afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, dewelke aan u werd betekend op 2 december 2010. U ging hiertegen niet in beroep maar verliet evenmin het land. Op 10 juni 2011 vroeg u een tweede maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot beroept. (CGVS d.d. 02/08/2011, p.6) Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door mij besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien en de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd als volgt gemotiveerd:

'(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van derde verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn van Armeense origine, afkomstig uit Nor-Hachen, Armenië. U woonde er met uw zoon T.(...) E.(...) en diens vrouw T.(...) A.(...) (6.665.991). In 1993-1994 deed uw zoon zijn dienstplicht in Nagorno-Karabakh. Hij liep hierbij een psychisch trauma op. Sinds 1995 werd uw zoon lastig gevallen door het militair commissariaat. Telkens werd uw zoon opgeroepen voor een bijkomende militaire dienst. Door telkens geld te betalen kon uw zoon voorkomen dat hij effectief moest vertrekken naar het front. In mei 2010 werd uw zoon opnieuw opgeroepen. Uw zoon ging opnieuw naar het militair commissariaat. Dit keer weigerde hij evenwel te betalen. Hij dreigde ermee een klacht in te dienen en zei hierbij dat hij een opname had als bewijs. Begin juni werd uw zoon gearresteerd terwijl hij aan het werk was. Hij werd gedurende drie dagen in een kelder vastgehouden en mishandeld. Uiteindelijk belandde uw zoon in het ziekenhuis, waar hij drie dagen verzorgd werd. Met de hulp van zijn vrienden kon hij het ziekenhuis verlaten en werd hij naar familie in Artashat gebracht. Ook u, uw schoondochter en de kinderen vertrokken naar Artashat. Jullie keerden niet terug naar huis en besloten Armenië te verlaten. Jullie vertrokken op 3 augustus 2010 vanuit Yerevan met het vliegtuig via Riga, Letland, naar Parijs. Van daaruit werden jullie met een auto naar België gebracht. U vroeg een eerste keer asiel aan op 5 augustus 2010. Deze asielaanvraag werd afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te

verlaten, dewelke aan u werd betekend op 2 december 2010. U ging hiertegen niet in beroep maar verliet evenmin het land. Op 10 juni 2011 vroeg u een tweede maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw zoon beroept. (CGVS d.d. 02/08/2011, p.7-8) Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw zoon door mij besloten werd dat uw zoon de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd als volgt gemotiveerd:

'(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De (proces-)bekwaamheid van de partijen raakt de openbare orde en dient bijgevolg ambtshalve te worden onderzocht. De Raad stelt vast dat de vierde verzoekende partij geboren is op 9 december 1998 en de vijfde verzoekende partij geboren is op 14 oktober 2006. Beiden zijn bijgevolg minderjarig en kunnen niet als handelingsbekwaam worden aanzien.

2.2. Daargelaten de vaststelling dat geen van de bestreden beslissingen rechtstreeks op de vierde of de vijfde verzoekende partij betrekking heeft, merkt de Raad op dat de vierde en de vijfde verzoekende partij voor het indienen van hun vordering niet worden vertegenwoordigd door hun ouders, thans de eerste en de tweede verzoekende partij.

Derhalve is het beroep niet ontvankelijk voor zover het wordt ingediend door de vierde en de vijfde verzoekende partij.

3. Over de rechtspleging

3.1. Verzoekers vragen de schorsing en nietigverklaring van de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Verzoekers voeren een schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (Anti-Folterverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering in bestuurszaken, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur en ten slotte van de hoorplicht. Volgens verzoekers zijn de gehoorverslagen niet correct omwille van een onjuiste vertaling, waardoor de hoorplicht werd geschonden. Verzoekers menen dat dit concreet blijkt uit pagina 12 van het gehoorverslag van T. A. en pagina 10 van het gehoorverslag van T. E. Verzoekers menen dat hun verhaal coherent en logisch is. Er

is, zo beweren verzoekers, geen sprake van tegenstrijdigheden. Ze stellen dat eerste verzoeker met rust gelaten werd op vlak van bedreigingen en persoonlijke aanvallen omdat hij de afkoopsom gedurende jaren heeft betaald. Voor de familie ontstond dan ook pas vanaf 2000 een probleem toen geen afkoopsom meer werd betaald. Voordien werd alles in stilte en tegen betaling opgelost. Ook het gegeven dat tweede verzoekster weet dat er voordien ook oproepingen toekwamen is niet in strijd met het gegeven dat tweede verzoekster geen data en perioden kan geven. Verzoekers stellen voorts dat het gegeven dat verzoekster stelt dat zij slechts één convocatie heeft gezien, namelijk deze van 2010 niet in strijd is met het gegeven dat ze wist van haar man dat hij er in het verleden nog heeft gehad en hij voordien meerdere keren naar het militair commissariaat is gegaan. Ook het gegeven dat in eerste instantie een vriend en pas later haar echtgenoot telefonisch hadden meegedeeld dat eerste verzoeker in het ziekenhuis is beland, is niet in strijd met elkaar volgens verzoekers. Daarnaast is volgens verzoekers het gegeven dat eerste verzoeker in het ziekenhuis regelmatig controle kreeg van militairen niet in strijd met de opmerking van tweede verzoekster dat het ziekenhuis werd bewaakt door militairen. Tweede verzoekster vermoedt dat het Commissariaat-generaal met bewaken “*dag en nacht*” bedoelt, maar zulks heeft zij niet gezegd. Verder is naar het oordeel van verzoekers het gegeven dat eerste verzoeker niet meer weet wie hem naar het ziekenhuis heeft gebracht, niet in strijd met het gegeven dat hij tegen zijn echtgenote heeft gesteld dat er militaire agenten dagelijks aanwezig waren zodat hij vermoedt dat zij hem naar daar hebben gebracht. Tenslotte stellen verzoekers dat het Commissariaat-generaal de feiten verwacht door te stellen dat eerste verzoeker door twee dokters is behandeld in het ziekenhuis. Verzoekers verduidelijken als volgt: “*De eerste maal was drie dagen in Eghvard doch de tweede maal was bij de oom ivm zijn tanden waarbij hij op dat ogenblik zich wel kon verplaatsen. Een gewone dokter kwam voordien bij zijn oom thuis toen verplaatsen nog niet mogelijk was.*” Bij wege van besluit stellen verzoekers dat er duidelijk geen essentiële verschillen zijn in de verklaringen en indien er verschillen zijn, dat dit komt door foutieve of onvolledig weergegeven vertalingen. Verzoekers merken op dat het Commissariaat-generaal er goed aan had aangedaan om de nota's te herlezen en te laten tekenen door verzoekers, hetgeen principieel niet vereist is als administratief “*collega*”, maar wel nodig indien de vreemdeling formeel bepaalde verklaringen betwist. Verzoeker verwijzen hiervoor naar een arrest van de Raad van State. Na afloop van het verhoor konden verzoekers enkel het laatste blad tekenen, zonder vertaling of herlezing. Het is volgens verzoekers echter inherent aan elk rechtssysteem dat wanneer een fundamentele beslissing wordt genomen over een verblijfsregeling er enige regels van houvast zijn zoals ook recentelijk werd beslist door de Raad van State, namelijk dat artikel 1322 van het Burgerlijk Wetboek (B.W.) van toepassing is, dat voorziet dat pas bij ondertekening er sprake kan zijn van aanvaarding. Met ondertekening wordt volgens verzoekers bedoeld dat er op elke pagina een “*paragraf*” moet staan. Verzoekers wensen zich ook te beroepen op het voordeel van de twijfel. Verzoekers merken hierbij op dat eerste verzoeker gedurende drie dagen onrechtmatig werd aangehouden, wat duidelijk vervolging uitmaakt zoals blijkt uit een beslissing van de voormalige Vaste Beroepscommissie, en dat zijn tanden en ribben werden gebroken, wat ook een schending uitmaakt van artikel 1 van het Anti-Folterverdrag. Ten slotte vermelden verzoekers dat “*enkel beslissingen die manifest bedrieglijk zijn, dienen geweerd te worden in de ontvankelijkheidsfase*”. Ze verwijzen daarvoor naar de voorbereidende werkzaamheden van artikel 52 van de vreemdelingenwet en stellen dat een nietigverklaring en minstens een schorsing zich opdringt.

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.3. De bestreden beslissingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, zijn gestoeld op de vaststelling dat er verschillende tegenstrijdigheden waren tussen de verklaringen van eerste verzoeker, die van zijn echtgenote en die van verzoekers moeder, alsook dat er ernstige inconsistenties waren in de verklaringen van tweede verzoekster. Deze tegenstrijdigheden gaan namelijk over het begin en het verloop van de door eerste verzoeker gekende problemen. Ook met betrekking tot verzoekers hospitalisatie na zijn arrestatie werden door de commissaris-generaal verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld. Ten slotte waren er nog tegenstrijdige verklaringen in

verband met het verblijf in Artashat. Hierdoor wordt luidens de bestreden beslissingen de geloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas ernstig ondermijnd. De documenten, namelijk geboorteaktes, rijbewijs, pensioenboekje en huwelijksaktes en de overlijdensakte van verzoekers vader zijn niet van dien aard om de conclusies met betrekking tot de ongeloofwaardigheid om te buigen.

4.4. Waar verzoekers *in fine* van hun verzoekschrift verwijzen naar de voorbereidende werken bij artikel 52 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen niet werd genomen op grond van artikel 52 van de vreemdelingenwet, zodat dit betoog van verzoekers juridische grondslag mist.

4.5. Verzoekers proberen een tegenstrijdigheid in hun onderlinge verklaringen ongedaan te maken door *a posteriori* te poneren dat hij met rust gelaten werd omdat eerste verzoeker gedurende jaren de afkoopsom heeft betaald. Verzoekers stellen in het verzoekschrift dat er voor de familie vanaf 2000 problemen ontstonden omdat er geen afkoopsom meer werd betaald. Nochtans stelt de Raad vast dat dit niet overeenstemt met de eerdere verklaringen van eerste verzoeker, die de heropleving van de problemen in 2000 toeschreef aan een hermobilisatie. De Raad stelt immers op grond van het gehoorverslag uit het administratief dossier vast dat eerste verzoeker verklaarde dat hij in 2000 werd opgeroepen, omdat er in die periode meerdere mannen die hun legerdienst hadden gedaan, opnieuw werden opgeroepen (stuk 3, gehoorverslag eerste verzoeker, 02/08/2011, p. 8). Hij verklaarde verder dat hij pas in 2010 gestopt is met het betalen van de afkoopsom, waardoor er problemen ontstonden (stuk 3, gehoorverslag eerste verzoeker, 02/08/2011, p. 9). De Raad stelt hierdoor een nieuwe tegenstrijdigheid vast, waardoor verzoekers er absoluut niet in slagen de eerdere tegenstrijdigheid recht te zetten. Wat de tegenstrijdigheid betreft omtrent het jaartal van de oproeping voor het leger, stelt de Raad vast dat tweede verzoekster stelt dat haar man voor het eerst in 2010 werd opgeroepen en uitdrukkelijk verklaarde dat hij hiervoor geen problemen kende met de militairen (stuk 3, gehoorverslag tweede verzoekster, 03/08/2011, p. 8). Eerste verzoeker verklaarde daarentegen niet alleen dat hij sinds 2000 werd opgeroepen door het leger, maar stelde tevens dat zijn echtgenote ervan op de hoogte was dat hij sinds 2000 werd opgeroepen door het leger (stuk 3, gehoorverslag eerste verzoeker, 02/08/2011, p. 9). In het verzoekschrift beweren verzoekers nu dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid, omdat het best kan voorkomen dat tweede verzoekster geen data en perioden kan geven. Er dient te worden opgemerkt dat de discrepantie tussen een oproeping die plaatsvond in 2000 en een oproeping die plaatsvond in 2010 van dien aard is dat dit niet kan gerechtvaardigd worden door een gebrekkige kennis van perioden en data. Waar verzoekers opperen dat het gegeven dat eerste verzoekster stelt dat zij slechts één convocatie heeft gezien, niet in strijd is met het gegeven dat ze wist van haar man dat hij er in het verleden nog heeft gehad, stelt de Raad vast dat deze uitleg niet van dien aard is om hun manifest tegenstrijdige verklaringen te rechtvaardigen over de manier waarop in 2010 op de oproeping werd gereageerd. Uit het administratief dossier blijkt immers dat eerste verzoeker verklaarde sinds 2000 één maal per jaar, in mei, te zijn opgeroepen en dat zijn vrouw hiervan op de hoogte was, dat hij in mei 2010 opnieuw een convocatie ontving, maar dat hij dit maal geweigerd heeft omdat de maat vol was en één keer naar het militair commissariaat gegaan is en een woordenwisseling heeft gehad (stuk 3, gehoorverslag eerste verzoeker, 02/08/2011, p. 9 – 11), terwijl tweede verzoekster verklaarde dat verzoeker in mei 2010 meerdere keren naar het militair commissariaat is geweest om geld te betalen (stuk 3, gehoorverslag tweede verzoekster, 03/08/2011, p. 9-12). Het feit dat zowel een vriend als later haar echtgenoot telefonisch aan tweede verzoekster hadden meegedeeld dat eerste verzoeker in het ziekenhuis lag, verklaart niet waarom eerste verzoeker verklaarde dat hij zijn echtgenote pas heeft gebeld toen hij in Artashat was aangekomen (stuk 3, gehoorverslag eerste verzoeker, 02/08/2011, p. 12-13), terwijl tweede verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot haar wel had gebeld vanuit het ziekenhuis (stuk 3, gehoorverslag tweede verzoekster, 03/08/2011, p. 10). Verder verklaarde tweede verzoekster uitdrukkelijk dat haar echtgenoot en een vriend haar vertelden dat hij werd bewaakt door militairen in het ziekenhuis, terwijl verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat er geen bewaking was (stuk 3, gehoorverslag tweede verzoekster, 03/08/2011, p. 10; stuk 3, gehoorverslag eerste verzoeker, 02/08/2011, p. 12). De overpeinzing uit het verzoekschrift omtrent de vraag of de bewaking al dan niet dag en nacht gebeurde, doet niet ter zake. Verzoekers slagen er tevens niet in te verduidelijken waarom derde verzoekster verklaarde dat eerste verzoeker door de politie naar het ziekenhuis werd gebracht (stuk 6, gehoorverslag derde verzoekster 02/08/2011, p. 7), terwijl eerste verzoeker zelf verklaarde dat hij niet wist door wie hij gebracht werd (stuk 3, gehoorverslag eerste verzoeker 02/08/2011, p. 11, 12). In het verzoekschrift uiten verzoekers *a posteriori* de bedenking dat eerste verzoeker vermoedde dat het militairen waren, terwijl de Raad vaststelt dat verzoeker tijdens zijn gehoor dit vermoeden niet meedeelde en integendeel uitdrukkelijk op de vraag of het militairen waren die hem naar het ziekenhuis hebben gebracht, het volgende antwoordde: "*Ik weet het niet*" (stuk 3, gehoorverslag eerste verzoeker 02/08/2011, p. 12). Daarnaast verduidelijken verzoekers niet waarom derde verzoekster aangaf dat het

ziekenhuispersoneel aan eerste verzoeker meedeelden dat agenten hem hebben gebracht (stuk 6, gehoorverslag derde verzoekster 02/08/2011, p. 7), terwijl eerste verzoeker zelf verklaarde dat het ziekenhuispersoneel niet scheen te weten wie hem had gebracht (stuk 3, gehoorverslag eerste verzoeker 02/08/2011, p. 12). Ten slotte is verzoekers' *a posteriori* verklaring dat de tweede doktersafpraak wel bij de oom plaatsvond, in strijd met de verklaring van eerste verzoeker dat hij zelf naar de dokter ging en dat er geen dokter naar het huis van zijn oom ging (stuk 3, gehoorverslag eerste verzoeker 02/08/2011, p. 15). De Raad besluit dat verzoekers er geenszins in geslaagd zijn de tegenstrijdigheden te rechtvaardigen, waardoor de ongeloofwaardigheid van de verklaringen wordt bevestigd. Het voordeel van de twijfel moet aan een vluchteling worden toegekend wanneer zijn verhaal waarachtig overkomt en niet in strijd is met algemeen bekende feiten, wat *in casu* niet het geval is (RvS 4 juli 2002, nr. 108.847). Wanneer het asielrelaas ongeloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag.

4.6. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 23 mei 2001, nr. 95.805). Het onderzoek naar de behoefte aan internationale bescherming kan niet als een dergelijke maatregel worden aanzien, waardoor de hoorplicht daarop niet zonder meer van toepassing is. Waar verzoekers zich in het kader van de hoorplicht beroepen op vertaalfouten, stelt de Raad dat uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat de gehoorverslagen voor de commissaris-generaal precieze en gedetailleerde gegevens van het relaas weergeeft. Nergens blijkt dat er communicatie- of vertaalproblemen zouden geweest zijn. Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar specifieke passages uit het gehoorverslag. Uit deze passages kunnen geenszins vertaalfouten worden afgeleid, maar hieruit blijkt wel de aarzeling van verzoekers wanneer zij met de andersluidende verklaringen van hun familielid worden geconfronteerd. Deze aarzeling wordt niet veroorzaakt door een verkeerde vertaling door de tolk. Ten slotte blijkt nergens uit de stukken van het dossier dat verzoekers ooit opmerkingen hebben geformuleerd over eventuele vertaal- of andere communicatieproblemen tijdens hun interviews door de commissaris-generaal, hoewel hen uitdrukkelijk werd meegedeeld dergelijke problemen onmiddellijk te melden (zie o.a. stuk 3, gehoorverslag eerste verzoeker 02/08/2011, p. 1).

4.7. Waar verzoekers lijken op te merken dat de commissaris-generaal het gehoorverslag had moeten laten herlezen en ondertekenen door verzoekers en hieraan een gebrekkige verwijzing toevoegen naar een arrest van de Raad van State, met name "*RvSt. Nr. 79 maart 1999*", wijst de Raad erop dat er geen enkele wettelijke bepaling bestaat die in een dergelijke verplichting voorziet. De verwijzing van verzoekers naar een ander arrest van de Raad van State van 2002 waarin de bewijswaarde van de ondertekende verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt behandeld, kan niet dienstig worden ingeroepen ten aanzien van het gehoorverslag van de commissaris-generaal.

4.8. Artikel 1 van het Anti-Folterverdrag bepaalt het volgende:

"1. Voor de toepassing van dit Verdrag wordt onder „foltering” verstaan iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevige leed, lichamelijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben begaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe te dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met de instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt. Foltering omvat niet pijn of leed slechts voortvloeiend uit, inherent aan of samenhangend met wettige straffen.
2. Dit artikel laat onverlet internationale akten of nationale wetgevingen die bepalingen met een ruimere werkingsfeer omvatten of kunnen omvatten."

Verzoekers verduidelijken niet op welke wijze de bestreden beslissing voormelde definitie van het begrip "*foltering*" zou miskennen, waardoor het middel elke grondslag mist voor zover de schending van artikel 1 van het Anti-Folterverdrag wordt aangevoerd.

4.9. Voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, wordt de geloofwaardigheid van het relaas vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Naar

aanleiding van het onderzoek van het middel werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoekers ongeloofwaardig is waardoor bijgevolg niet kan worden aangenomen dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

4.10. Er werd geen schending van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 1 van het Anti-Folterverdrag aannemelijk gemaakt. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN